

ECHR

DRUGA SEKCIJA

PREDMET PAVLYULYNETS protiv UKRAINE

(Tužba br. [70767/01](#))

PRESUDA

STRASBOURG

6 Septembar 2005

PRAVOSNAŽNA

06/12/2005

Ova presuda će postati pravosnažna pod uslovima koje propisuje čl. 44 § 2 Konvencije. Može biti predmet uvodne revizije.

U predmetu Pavlyulynets pr. Ukraine,

Evropski sud za ljudska prava (Druga sekcija), u vijeću sastavljenom od:

Gdin	J.-P. Costa, Predsjednik,
Gdin	I. Cabral Barreto,
Gdin	R. Türmen,
Gdin	V. Butkevych,
Gđa	A. Mularoni,
Gđica	D. Jočienė,
Gdin	D. Popović, sudije,

i Gdin S. Naismith, zamjenik Registrara sekcije,

nakon tajne rasprave 5 Jula 2005,

donijelo je sledeću presudu, koja je usvojena toga dana:

POSTUPAK

1 . Predmet je proistekao iz predstavke (br. 70767 / 01) protiv Ukrajine koju je Sudu prema članu 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda ("Konvencija ") podnio ukrajinski državljanin gospodin Jurij Mikhailovich Pavliulinets ("podnosilac predstavke "), 6. januara 2001.

2. Ukrajinsku Vladu ("Vlada ") je zastupao njen zastupnik, g-đa Valeria Lutkovska.

3. Dana 7. jula 2003, Sud je odlučio da razmatra predstavku. Primjenjujući član 29 § 3 Konvencije, riješio je da donese odluku o prihvatljivosti i činjenicama predstavke u isto vrijeme.

ČINJENICE

OKOLNOSTI PREDMETA

4. Podnosilac predstavke je rođen 1950, a živi u gradu Uzhgorod, u Zakarpatie regionu.

1 . parnica

5. U maju 1999. podnosilac prijave pokrenuo je postupak protiv Uzhgorod Odjeljenja za socijalnu sigurnost (" SSD "), tvrdeći da je pogrešno obračunat njegov period zaposlenja na teškim poslovima gdje je radio, čime mu je smanjen iznos visine penzije na koju je imao pravo.

6. Dana 23. jula 1999, nakon četiri ročišta, od kojih su tri odložena zbog nedolaska zastupnika podnosioca, Gradski sud Uzhgorod (u daljem tekstu "Gradski sud ") je dozvolio ovu tužbu, i naredio SSD-u da obuhvati tri godine i pet mjeseci radnog odnosa podnosioca predstavke u Elektrodvigun kompaniji u pomenutom obračunu.

7. Dana 20. januara 2000, na zahtjev SSD-a, Gradski sud je ukinuo presudu od 23. jula 1999, zbog novih okolnosti i vratio predmet na ponovno razmatranje.

8. Prema dokumentima koje je dostavila Vlada, između februara 2000. i januara 2001. sud je održao jedno ročište. Zakazane rasprave su otkazane u četiri navrata zbog propusta podnosioca predstavke da se pojavi i šest puta zbog odsustva obje stranke.

9. U međuvremenu je podnosilac tražio da se sudija izuzme iz predmeta, tvrdeći da on namjerno odlaže postupak. Dana 6. aprila 2000. zahtjev je odobren od strane vršioca dužnosti predsjednika Gradskog suda, koji je utvrdio da "postupak neopravdano kasni zbog različitih razloga" i dodijelio predmet drugom sudiji u cilju ubrzavanja razmatranja potraživanja.

10. Dana 26. januara 2001, sud je odbacio slučaj zbog propusta podnosioca predstavke da se pojavi.

11. Dana 8. juna 2001. zamjenik predsjednika Regionalnog suda Zakarpatie, na zahtjev podnosioca predstavke, podnio je *protest* (vanrednu žalbu) protiv ove odluke. Dana 14. juna 2001. Prezidijum Regionalnog suda Zakarpatie odobrio je *protest*, navodeći da nije bilo indikacija u spisu predmeta da je podnosilac predstavke bio uredno obaviješten o vremenu i mjestu saslušanja. Odluka od 26. januara 2001. je poništena i predmet je vraćen na ponovno razmatranje.

12. Dana 26. juna 2001. Gradski sud je dozvolio zahtjev podnosioca predstavke i naložio SSD-u da preračuna period zapošljavanja podnosioca predstavke na teškim poslovima.

13. Dana 27. avgusta 2001. sud je naredio Uzhgorod Odjeljenju za penzijski fond Ukrajine (" Fond "), da izvrši presudu.

14. Dana 8. oktobra 2001. Fond je osporio presudu od 26. juna 2001. na osnovu

kasacionog postupka jer nije bio optuženi u predmetu. Dana 28. novembra 2001, Vrhovni sud je vratio žalbu bez ispitivanja njenih formalnih nedostataka. Dana 6. februara 2002. Fond je uložio izmijenjenu kasacionu žalbu.

15. Dana 16. maja 2002. vijeće od troje sudija Vrhovnog suda odlučilo je da prenese predmet za raspravu sudskom vijeću.

16. Vrhovni sud je održao jedan pretres. Dana 28. novembra 2002 je ukinuo presudu od 26. juna 2001 i vratio predmet na ponovno ispitivanje.

17. Dana 24. februara 2003. Gradski sud je imenovao tehničkog eksperta iz Stejt departmenta za radnu bezbjednost da da mišljenje u predmetu. Dana 7. aprila 2003. ekspert je obavijestio sud da relevantni testovi ne mogu biti izvršeni u Odjeljenju za bezbjednost rada zbog nedostatka adekvatnih postrojenja. Dana 23. aprila 2003. sud je imenovao drugog eksperta i naredio da se odgovarajući pregledi obavljaju u Uzhgorod Gradskom odjeljenju za rad i socijalnu sigurnost. Mišljenje vještaka je dostavljeno 27. maja 2003.

18. Dana 2. juna 2003. aplikant je osporio učešće sudije na osnovu njegove navodne objektivne pristrasnosti. Istog dana predlog podnosioca predstavke je usvojen i predmet je dodijeljen drugom sudiji.

19. Postupak je nastavljen 7. avgusta 2003. Dana 11. avgusta 2003. Gradski sud je dozvolio zahtjev podnosioca predstavke. Dana 11. novembra 2003. Zakarpatie Regionalni Apelacioni sud je potvrdio ovu presudu. Dana 16. januara 2004, nakon kasacione žalbe Fonda, predmet je upućen Vrhovnom sudu, gdje je očigledno još uvijek u toku.

2. Izvršni postupak

20. U avgustu 1999. SSD odobrava podnosiocu povećanu penziju u skladu sa presudom od 23. jula 1999.

21. U januaru 2000. je ta odluka poništena zbog nastavljanja sudskog postupka Uzhgorod Gradskog suda u vezi sa zahtjevom podnosioca predstavke.

22. Dana 16. jula 2001. Uzhgorod služba Gradskog izvršitelja pokrenula je postupak izvršenja presude od 26. juna 2001. Prema pismu od 20. novembra 2002. od strane Fonda, bilo je više prekida u postupku: u septembru 2001. je bio prekid zbog zahtjeva Fonda za ponovno otvaranje slučaja usled novih okolnosti, u martu i oktobru 2002. je ponovo bio prekid zbog ispitivanja kasacione žalbe Fonda. Međutim, sada je presuda bila u potpunosti izvršena. Podnosiocu predstavke je dodijeljeno povećane penzije i dobio je jednokratni iznos od 4.806

UAH [1] u naknadnim uplatama. Podnosilac prijave ne poriče da je primio ovaj novac.

23. Dana 28. novembra 2002, Vrhovni sud je obustavio izvršenje presude od juna 2001. do ispitivanja kasacione žalbe Fonda.

24. Podnosilac predstavke je pokušao u više navrata da pokrene krivični postupak protiv A. (ekspert za penzije) zbog navodne iznude. Dana 18. maja 2001 Kancelarija Uzgorod Gradskog tužilaštva odbacila je žalbu podnosioca predstavke u odsustvu bilo kakvih *corpus delicti*.

3. Slučaj deportacija

25. U 1952. aplikant i njegova porodica su deportovani iz Ukrajine u Čečeniju od strane sovjetskih vlasti.

26. U pismu od 15. decembra 1999, Zakarpatsky Regionalno Odjeljenje službe bezbjednosti obavestilo je podnosioca predstavke da je to bilo u nadležnosti Uzgorod komisije za rehabilitaciju žrtava političkog progona, da mu odobri naknadu za ove događaje.

4. Štednja Bankarskih depozita podnosioca zahtjeva

27. Podnosilac predstavke tvrdi da je on imao neke 20.000 UAH deponovane kod štedionice. Međutim, ovaj depozit je " zamrznut " od 1992.

ZAKON

I PRIHVATLJIVOST TUŽBI

A. Navodno kršenje članova 2, 13 i 17 Konvencije

28. Podnosilac predstavke je tvrdio da je bio lišen prihoda koji bi mu omogućio pristojan životni standard. On se s tim vezi oslonio na član 2. § 1 Konvencije. Sud ponavlja da, prema sudskoj praksi, ni član 2, niti bilo koja druga odredba Konvencije se može tumačiti kao dodjeljivanje pojedincu prava da uživa određeni životni standard (vidi, Vasilevski protiv Poljske (odluka), 32734 / 96, 20. april 1999). Štaviše, podnosilac predstavke nije pokazao da je on pretrpio takvu nemaštinu da mu je život u opasnosti. Sud, stoga, odbacuje ovaj dio predstavke, u skladu sa članom 35. § § 3 i 4 Konvencije, kao očigledno neosnovanu.

29. Podnosilac predstavke se dalje žalio da je odbijanje tužilaštva da pokrene

krivični postupak protiv A. (ekspert za penzije) što je prouzrokovalo povredu člana 13 Konvencije. Sud podsjeća da pravo da se pokrene krivični postupak protiv trećeg lica nije, kao takvo, garantovano Konvencijom (vidi, Kubiszyn protiv Poljske (odluka), br . 37437 / 97, 21. septembar 1999). Sud smatra, dakle, da je ovaj dio predstavke nespojiv *ratione materiae* sa odredbama Konvencije i odbija ga u skladu sa članom 35. § § 3 i 4 Konvencije.

30. Podnosilac predstavke se takođe pozvao na član 17 Konvencije (zabrana zloupotrebe prava), bez obrazloženja. Sud nalazi da nema naznaka uopšte u spisu predmeta koji bi mogli otkriti bilo kakvu pojavu kršenja ove odredbe. Sud, stoga, odbacuje ovaj dio predstavke, u skladu sa članom 35. § § 3 i 4 Konvencije, kao očigledno neosnovanu.

31. Podnosilac predstavke se takođe žalio na neuspjeh države da mu obezbijedi naknadu za politički progon kojem su on i njegova porodica bili izloženi tokom sovjetske vladavine i za konfiskaciju u 1952. jedne parcele koja pripada njegovoj porodici. On se u suštini oslonio na član 1. Protokola broj 1. Sud je utvrdio da se podnosilac predstavke nije prijavio Uzhgorod komisiji za rehabilitaciju žrtava političkog progona, kao što je bio savjetovan da uradi od strane službe bezbjednosti. Niti je pokrenuo ovo pitanje pred bilo kojim domaćim sudom. Shodno tome, podnosilac nije iscrpio sve domaće pravne lijekove koji su mu dostupni po ukrajinskom zakonu. Proizlazi da se ova pritužba mora odbaciti shodno članu 35. § § 1 i 4 Konvencije.

32. Podnosilac predstavke se zatim žalio na njegovu navodnu nemogućnost da povрати svoje indeksirane depozite sa Državnom štedionice Banke Ukrajine. On je naveo, u suštini, kršenje člana 1. Protokola broj 1. Sud podsjeća da je ranije smatrao da povraćaj indeksiranih depozita nije stvar zaštićena Protokolom i, shodno tome, to je van nadležnosti Suda *ratione materiae* (vidi Gaiduk i drugi protiv Ukrajine (odluka), br . 45526 / 99 i ostali, ECHR 2002 - VI (ekstrakti). Sud ne nalazi nijedan razlog da razlikuje ovaj predmet od te prethodne odluke. S toga slijedi da je ovaj aspekt predstavke nespojiv *ratione materiae* sa odredbama Konvencije u smislu značenja člana 35 § 3 i mora biti odbačen u skladu sa članom 35 § 4.

B. Navodna povreda člana 6 § 1 Konvencije

1. Neizvršenje sudskih presuda

33. Podnosilac predstavke se žalio da pravosnažne i obavezujuće sudske odluke od 23. jula 1999., i 26. juna 2001. još uvijek nisu izvršene od strane domaćih vlasti. On se pozvao na član 6 Konvencije koji, u relevantnom dijelu, glasi:

" Tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ... , svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. "

34. Vlada je navela da pravo podnosioca predstavke da ima izvršenu sudsku odluku je povezano sa postojanjem pravosnažnih i obavezujućih sudskih presuda. Shodno tome, kada su ove presude ukinute, pravo da budu izvršene je prestalo. Vlada je ukazala da je presuda od 23. jula 1999. izvršena odmah nakon donošenja, i podnosilac predstavke je dobio penziju koju je tražio. Presuda od 26. juna 2001, takođe je izvršena od strane Penzionog Fonda, i penzija podnosioca predstavke je povećana i on je dobio dalji paušalni iznos od 4.806 UAR-a [2] u naknadnim uplatama.

35. U svom pismu u odgovoru na zapažanja Vlade podnosilac predstavke je potvrdio da je presuda od 23. jula 1999. u potpunosti izvršena i da je dobio navedeni iznos u skladu sa presudom od 26. juna 2001. Međutim, on je tvrdio da ova suma nije bila dovoljna i da je izvršenje druge presude neopravdano kasnilo zbog sudskih izvršitelja i službe penzionog Fonda.

36 . Sud je primijetio da su presude u ovom predmetu izvršene i podnosilac predstavke je dobio penziju koju je tražio, plus paušalni iznos u kasnijim uplatama. S toga njegovi navodi nisu podržani dokazima. Niti je podigao ovu tužbu pred bilo kojim domaćim sudom u skladu sa Zakonom iz 1999 " O izvršnom postupku " (vidi Dzizin protiv Ukrajine (dec), br . 1086 / 02, 24. juna 2003), ili u skladu sa običnim parničnim postupkom.

37. Iako su podnesci stranaka nejasni u pogledu datuma kada je plaćen paušalni iznos, u svakom slučaju kašnjenje u izvršenju presude od 26. juna 2001 nije moglo biti više od jedne godine i šest mjeseci, s obzirom da je pismo o obavještenju podnosioca o ovoj uplati datirano 20. novembra 2002. Sud podsjeća da je u pojedinim prethodnim slučajevima protiv Ukrajine, smatrao da periodi od osam mjeseci (vidi Kornilov i drugi protiv Ukrajine (odluka), br 36575 / 02 ., 7. oktobar 2003), pa čak i od dvije godine i sedam mjeseci (vidi Krapivnitski protiv Ukrajine, br . 60858 / 00, odluka od 17. septembra 2002), nisu bili tako pretjerani kako bi iznijeli dokazanu tvrdnju po članu 6 § 1 Konvencije. Sud ne nalazi nijedan razlog da dođe do drugačijeg zaključka, s obzirom na posebne okolnosti ovog slučaja.

38 . Iz toga slijedi da je ovaj dio predstavke očigledno neosnovan u smislu člana 35 § 3, i da se mora odbaciti shodno članu 35 § 4 Konvencije.

2. Trajanje postupka

39 . Podnosilac predstavke se žalio da je dužina postupka bila nekompatibilna sa " razumnim rokom" iz člana 6 § 1 Konvencije, gore navedenim.

40. Vlada je osporila taj argument.

41. Sud prvo treba da odredi period koji treba da se ispita. U tom smislu, najbolji pristup je samo da uzme u obzir one periode kada je slučaj zapravo trajao pred sudovima, čime isključujući one periode između usvajanja pravosnažnih i obavezujućih presuda i njihovo ukidanje u toku vanrednih postupaka (vidi Markin protiv Rusije (odluka), br . 59502 / 00, 16. septembar 2004).

42. Podnosilac je prvo svoj predmet podnio sudu u maju 1999. Njegov zahtjev je usvojen pravosnažnom presudom od 23. jula 1999. Postupak je ponovo otvoren 20. januara 2000, zbog novih okolnosti i zatim okončan 26. januara 2001. odlukom da se odbaci slučaj na osnovu propusta podnosioca predstavke da se pojavi pred sudom. Dana 14. juna 2001. vanredni žalbeni postupak pred Okružnim sudom Zakarpatye rezultirao je ukidanjem druge odluke i nastavkom postupka. Ovi postupci su trenutno još uvijek u toku pred Vrhovnim sudom. Tako da su do sada trajali oko pet godina i dva mjeseca (vidi stav 41).

43 . Sud navodi da ova pritužba nije očigledno neosnovana u smislu značenja člana 35 § 3 Konvencije. On dalje konstatuje da nije nedopuštena ni po kom drugom osnovu. S toga se mora proglasiti dozvoljenom.

II. ČINJENICE

44. Vlada je navela da je podnosilac predstavke doprinio produženju postupka tako što se nije pojavio pred sudom u nekoliko navrata i osporavao učešće sudija Gradskog suda. Vlada je takođe navela da su kašnjenja u kasacionom postupku izazvana velikim brojem predmeta sa kojim se suočava Vrhovni sud.

45 . Podnosilac predstavke je osporio izjavu Vlade. On je tvrdio da su parnični postupci neopravdano dugo trajali, jer domaći sudovi nisu uspjeli da ispitaju njegove navode marljivo.

46. Sud ističe da se razumnost dužine trajanja postupka mora cijeliti u svijetlu okolnosti predmeta i pozivanjem na sledeće kriterijume: složenost predmeta, ponašanje podnosioca predstavke i nadležnih organa i ono što je bilo ulog za podnosioca u sporu (vidi, među mnogim drugim organima, Fridlender protiv Francuske [VV] , br 30979 / 96 ., § 43 , ECHR 2000-VII).

47. Sud je često nalazio povrede člana 6 § 1 Konvencije u predmetima koji pokreću pitanja slična pitanjima u ovom predmetu (vidi Fridlender, citiran u gornjem tekstu).

48. Što se tiče ponašanja podnosioca predstavke, Sud navodi da dokumenti koje je ponudila Vlada ukazuju da je podnosilac bio odgovoran za kašnjenje u postupku između februara 2000. i januara 2001. Međutim, Sud primjećuje da je žalba podnosioca predstavke u aprilu 2000. o neaktivnosti sudećeg sudije potvrđena i predmet je dodijeljen drugom sudiji sa ciljem da ubrza postupak. Štaviše, odluka da se odbaci slučaj zbog neuspjeha podnosioca predstavke da se pojavi je ukinuta zbog propusta suda da obavijesti tražioca o vremenu i mjestu saslušanja. Sud dalje navodi da u konkretnim okolnostima slučaja podnosilac se teško može kritikovati zbog toga što je osporio učešće pojedinih sudija u postupku.

49. Što se tiče ponašanja vlasti, sud uzima u obzir produženi period neaktivnosti na strani Vrhovnog suda: oko devet mjeseci je prošlo između podnošenja prve kasacione žalbe Penzijskog Fonda u februaru 2002. i njenog ispitivanja od strane Vrhovnog suda u novembru 2002. (vidi stavove 14-16 gore) i više od godinu i po dana potpune neaktivnosti prošlo je od kada je predmet vraćen Vrhovnom sudu po drugi put u januaru 2004. (vidi gore stav 19).

50 . Vlada je objasnila da su kašnjenja u kasacionom postupku izazvana povećanjem obima predmeta pred Vrhovnim sudom. Sud napominje da Konvencija postavlja obavezu državama ugovornicama da organizuju svoje pravne sisteme tako da omoguće sudovima da postupaju u skladu sa zahtjevima člana 6 § 1, uključujući i one koje se tiču "razumnog roka " (vidjeti, između ostalog, Delić protiv Hrvatske, br 48771 / 99 ., § 106, 27. jun 2002). Štaviše, Sud primjećuje da Vlada nije bila u stanju da da bilo kakav primjer mjera, bilo metodološkog ili strukturnog karaktera, koji odražava spremnost države da se uhvati u koštac sa problemom (vidi Zimmermann i Steiner protiv Švajcarske, presuda od 13. jula 1983, Serija A br . 66 , str . 12 , § 31).

51. Sud dalje navodi da je produženo trajanje postupka bilo takođe u velikoj mjeri zahvaljujući dodatnom ispitivanju slučaja. On primećuje da, dok se za predmet ne može reći da uključuje pitanja od posebne složenosti, ipak je razmatran od strane sudova u četiri navrata. Iako sud nije u poziciji da analizira kvalitet sudske prakse domaćih sudova, sud smatra da, pošto je vraćanje predmeta na ponovno razmatranje obično nalagano kao posledica grešaka počinjenih od strane nižih sudova, ponavljanje takvih naloga u okviru jednog seta postupaka otkriva ozbiljan nedostatak u sudskom sistemu (vidi Verciszewska protiv Poljske, br . 41431 / 98 , § 46 , 25. novembar 2003).

52. Imajući u vidu sudsku praksu po ovom pitanju, Sud smatra da je u ovom slučaju dužina postupka bila prekomjerna i nije ispunila zahtjev " razumnog roka".

53. Shodno tome došlo je do povrede člana 6 § 1.

III . PRIMJENA ČLANA 41. KONVENCIJE

54. Član 41 Konvencije propisuje:

" Ako Sud utvrdi da je došlo do kršenja Konvencije ili protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice o kojoj se radi omogućava samo djelimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, dodijeliti pravično zadovoljenje oštećenoj stranki. "

A. Šteta

55. Podnosilac predstavke je tražio 500.000 UAR [3] u pogledu materijalne, nematerijalne štete i sudskih i ostalih troškova.

56. Vlada smatra da je zahtjev neosnovan.

57 . Sud smatra da su potraživanja podnosioca predstavke zaista pretjerana. Procjenjujući na osnovu pravičnosti, kako se zahtijeva članom 41 Konvencije, Sud dodjeljuje podnosiocu predstavke iznos od 2.480 evra na ime nematerijalne štete, troškova i izdataka.

B. Zatezna kamata

58. Sud smatra da je primjereno da zatezna kamata bude zasnovana na najnižoj kamatnoj stopi Evropske centralne banke, na koju treba dodati tri procentna poena.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Objavljuje* da je tužbu po članu 6 § 1 Konvencije u vezi dužine postupka prihvatljiva, a ostatak predstavke neprihvatljiv;
2. *Zaključuje* da je došlo do povrede člana 6 § 1 Konvencije;
3. *Zaključuje*

(a) da tužena država treba da isplati podnosiocu predstavke, u roku od tri mjeseca od datuma kada ova presuda postane pravosnažna, u skladu sa članom 44 § 2 Konvencije, iznos od 2.480 evra (dvije hiljade četiri stotine i osamdeset

evra) u odnosu na nematerijalnu štetu, troškove i izdatke, koji će biti pretvoreni u nacionalnu valutu tužene države po kursu koji važi na dan isplate, plus sve takse koje se mogu naplatiti;

(b) da po isteku gore navedena tri mjeseca do isplate, prosta kamata će se isplatiti na gore navedene iznose po stopi koja je jednaka najnižoj kamatnoj stopi Evropske centralne banke, uz dodatak od tri procentna poena;

4. *Odbacuje* ostatak zahtjeva podnosioca predstavke za pravično zadovoljenje.

Sačinjeno na engleskom jeziku i dostavljeno u pisanoj formi 6. septembra 2005, u skladu sa čl. 77 § § 2 i 3 Poslovnika suda.

S. Naismith
Zamjenik registrara

J.-P. Costa
Predsjednik